

Byl to dobrý den!

„Tak Laro, bude to rychlá akce. Půjdeš vyznačenými chodbami, které jsem ti zaznačil do plánu. Pokaždé, když půjdeš danou chodbou, vyruším jim kamery a světla, takže tě nikdo neuvidí. Přístupová hesla si budeš muset obstarat sama. Jo a hlavně... buď opatrná!“

„Bojíš se o mě, Zipe?“ zeptala se ho archeoložka stojíc u malého okénka v zapadlé uličce.

„Jen se bojím, že mi pak nezaplatíš, když budeš mrtvá,“ odvětil jí hacker.

„Oh, tak takhle to tedy je. A já že prý ti stačí, že bydlíš v mém domě, jíš mé jídlo a kupuji ti oblečení.“

„To byl vtip,“ zasmál se „vždyť víš, jak jsem to myslel.“

„Jo jasné, tak já jdu do akce,“ dořekla a tím ukončila celý rozhovor se Zipem.

Lara byla v New Yourku a stejně jako kdysi, i nyní se musela nepozorovaně dostat do mrakodrapu nejmenované společnosti, aby odtamtud získala vzácný artefakt – sošku královny Iledy. Ne že by ji potřebovala, ale kdysi jí ji ukradli, když zkoumala Amazonské chrámy na konci minulého roku a tohle si přece nemohla nechat líbit. Rozhlédla se tedy okolo sebe, aby ji nikdo neviděl a po té vyskočila na malé pootevřené okénko. Přitáhla se a díky své mrštnosti snadno vklouzla dovnitř. Nyní se nacházela na pánském záchodě. Před ní byla umyvadla a pisoáry. Pod těmi pak byla neidentifikovatelná tekutina, jež zapáchala a Lara radši ani nechtěla vědět, co to je.

„Fuj, moč!“ řekla si pro sebe a nenápadně uzavřela nozdry. Pomaloučku, ale jistě odkráčela z místnosti a lehce otevřela dveře, aby nahlédla na chodbu. Nikdo tam nebyl. Z batohu vytáhla plánek a podívala se, kudy že to má jít.

„Aha, takže doprava, doleva, dvě patra po schodech, pak na chodbu B 15 a jsem tam. Zipe, slyšíš mě?“

„Jasan!“ odpověděl jí

„Myslíš ten strom?“ zeptala se ho ironicky.

„Jasan!“

„Tak se připrav! Můžeme začít. Jedle.“

„Jasan. Jdeme na to.“

Lara si nasadila brýle na noční vidění. V ten moment se chodba zhasla a díky tomu mohla naše hrdinka snadno a bez povšimnutí ostatních proběhnout celou trasu až ke schodišti. V pozadí jen slyšela mužský hlas, co že se to děje a kdo zhasnul ta zpropadená světla.

„Tak Zípičku. Jdeme na level dva.“

„Uvidíme, jestli tam bude vyšší obtížnost.“

Lara, ne moc ochotně, ale kdo by se jí také divil, vycházela nejdříve první podlaží a následně to druhé.

„Tak jo. Jsem tady. Připrav se Zipe.“

„Vše připraveno, šéfko.“

Prosvícená chodba opět potemněla a Lara díky svým nočním brýlím a plánu od Zipa, přesně věděla, kudy má jít. Proběhla celou B patnáctkou a už se dostala do oné tajuplné a finální místnosti. Byla vysoká, chladná a hlavně, byla zalarmovaná. Hned po Lařiném vstupu začal znít příšerný zvuk. NARUŠITEL V PROSTORU! NARUŠITEL V PROSTORU! POZOR, TOHLE NENÍ CVIČENÍ! NARUŠITEL V PROSTORU! Lara teď nesměla zaváhat. Viděla, že soška Iledy se nachází ve skleněné vitríně uprostřed místnosti. Vytáhla tedy pistoli a třemi výstřely onu vitrínu rozstřílela. Sklo se rozptýlilo po celé podlaze. Střeby byly všude. Jedním saltem dopředu tedy tyto střeby přeskočila, rychle se sehnula a sošku z Amazonie hodila do svého batohu.

„Utíkej Laro! Blíží se k tobě!“ zařval Zip do Headsetu.

V tu chvíli se vyrazily dveře a v nich stálo několik strážných. „Je na čase jít do akce!“ řekla si Lara pro sebe a skočila saltem do boku. Během letu vytáhla i druhou pistoli a po svých nepřátelích začala střílet. Ti neváhali a palbu jí opětovaně a s radostí vrátili.

„Nemáte žádnou šanci. Vzdejte se!“ zařval jeden z nich.

„No to tak!“ odvětila mu nazpět v momentě, když kolem ní prosvištěly tři kulky. Chvíli všichni vyčkávali, když najednou dva ze strážců přiběhli k dlouhovlásce. To ovšem neměli dělat. Lara měla nabito a kulky v jejich obličejích svědčili o tom, že mířit umí. Rozhlížela se po místnosti a všimla si, že vzadu je vchod do ventilace.

„To by se mohlo hodit. Zipe, budeš mě navigovat!“

„Dobře.“

Lara vyběhla a střílela po dalších strážných co stáli v chodbě B 15. Jednoho trefila, druhý se na poslední chvíli schoval za roh. Archeoložka si kopem do dvířek vytvořila vstup do větrací šachty a rychlostí šelmy se vměstnala dovnitř.

„Dobrá Laro. Mám tu plány domu. Běž rovně, pak doleva a neustále rovně. Potom sjeď dolů a měla by ses dostat opět k těm záchodům.“

„Ha, ani nevíš jak ráda si znovu přičichnu ke chcánkám. Už mi to chybělo.“

Plazila se co nejrychleji to šlo. Slyšela, jak se několik strážných snaží dostat za ní. Slyšela, jak na ni řvou: „Nemáte žádnou šanci!“ Ale ona věděla, že už je téměř po všem. Věděla, že teď už nemají šanci oni. Chvíli se plazila a vůně moči už ji naznačovala, že jde tím správným směrem. Slezla dolů, vykopla mřížku a konečně se dostala na místo, odkud začala. Vylezla okénkem ven z budovy a úzkou uličkou zmizela ve tmě.

„Páni, Laro. Tak to byla síla! Skoro jako za starých časů!“

„Já vím, Zipe. Sice už nejsem nejmladší, ale ještě pořád na to mám! A soška Iledy je opět má!“ Ohlédla se zpět k mrakodrapu, usmála a namířila si to metrem k letišti.

Toho večera o pár ulic dál žila mladá třicetiletá blondýnka. Jmenovala se Rachel a zrovna vařila večeři. Udělala salát, s láskou rozprostírala talíře. Všechno mělo být tip t'op. Vytáhla jídlo z trouby a starostlivě pohlédla na hodiny.

„Už by tu měl být. Kde je tak dlouho?“ pomyslila si.

Na chvíli se posadila na židli, když tu zazvonil telefon. „To bude určitě on!“ S nadšením sluchátko zvedla a zvolala: „Miláčku, jsi to ty?“

„Je tam paní Brownová?“ ozvalo se chladně.

„Ano, to jsem já. U telefonu. Kdo jste?“

„Jsem Mark Henri, spolupracovník vašeho manžela. Bohužel mám pro vás smutnou zprávu.“

„Pane Bože. Co se stalo Johnovi! Mluvejte. Proboha!“ hlas se jí třásl.

„Dnes večer byl náš institut přepaden. Váš manžel se zachoval jako hrdina, ovšem útok nepřežil. Jeho poslední slova před smrtí byla, že vás miluje. Je mi to skutečně líto. Upřímnou soustrast.“

„Né! To není možné. Pane Bože, proč?“ sluchátko zavěsila a vypukla v pláč.

Chvíli po té vkročila do kuchyně malá holčička – Michele. Byla to její dcera a měla jen něco málo okolo šesti let.

„Maminko. Proč pláčeš? Co se stalo? Kde je tatínek?“ zeptala se svým dětským hlasem.

Rachel přistoupila ke své dcerce, poklekla k ní, rukama si utřela slzy: „Víš, teď musíš být statečná. Tatínek je na dlouhé cestě a už se nikdy nevrátí.“

Později toho večera už seděla Lara spokojená v letadle domů do Velké Británie. Přemýšlela nad vším možným. Nad tím, co bude dělat, až dojde domů, kam umístí nově získanou sošku, ale hlavně si zkapitulovala poslední den.

„Byl to dobrý den. Úspěšný.“ Zašeptala s úsměvem a po té upadla do poklidného spánku.